

Svar Interpellation från Lina Särén SD, Gällande användning av bok från RFSU i barn- och utbildningsnämndens verksamheter

Lina Särén beskriver en växande sexism i samhället som sprider sig längre ned i åldrarna och ser det som en oroande utveckling.

Två frågor har ställts.

Ändvänder boken ”Snippor och snoppar” i någon av förvaltningens verksamheter?

Om den gör det; I vilken verksamhet, i vilket syfte och har föräldrar vetskap om detta?

Nej, den här boken används inte nu och har inte heller använts. I en fråga till biblioteket fick vi svaret att de ej har den och att endast 3 exemplar finns att beställa i Sverige om man skulle vilja göra det.

Förskolorna har inte något gemensamt material som det är ålagt att pedagogerna ska följa/använda sig av. Detta ämne baseras mycket på vad som framkommer i barnen lek och frågor i vardagen. Dock finns det två olika material som används vid många av kommunens förskolor som stöd för pedagogerna när det arbetar med dessa teman.

Ett material heter ”Stopp! Min kropp” som är ett material från Rädda barnen. Materialet ger tips kring hur man som vuxen, både pedagog och förälder, kan prata med barn i olika frågor kring kroppen, gränser och sexuella övergrepp.

Ett annat är: Kompisböckerna, dessa tio böcker baseras på och handlar om utvalda artiklar ur barnkonventionen. Där man genom sagor arbetar med förståelse för vikten av och respekt för både sig själv och andra människor.

Snippor och snoppar gavs ut av RFSU 2007 och riktade sig till personal i förskolor för att ”stötta dem i samtal om kroppen och sexualitet med barn.” Efter en mediastorm har den i år dragits tillbaka på RFSU:s eget initiativ. Samma mediastorm vi sett med rubriker som ”Ska barn tränas i sexuell njutning?”

Interpellationen inkom i samband med SD:s annons i Sydärkenytt som påtalade att barn i förskolan ”ska tränas i sexuell njutning.” Detta kommer från en kampanj som spridits online med varierande grader av sanningsenlighet. Med detta samband i åtanke är det intressant att notera två saker.

1. Boken ”Snippor och snoppar” har använts som utbildningsmaterial i vissa förskolor i **15 år**. Dock aldrig i vår kommun.
2. En av huvudteserna i online kampanjen är att Världshälsoorganisationen påverkar vår läroplan med en standardiserad plan för sexualundervisning, där barn ”ska tränas i sexuell njutning”. Denna plan togs fram år **2010**.

Osökt kommer då frågan: Varför kommer denna fråga upp **nu**, efter mer än ett decennium med nämnda material? Utan att dra absoluta slutsatser om samband vill jag ge en kontext för frågan som lyfts i interpellationen.

Samhället befinner sig mitt i en omvälvande syn på kön, könsidentifikation och sexualitet. I Sverige har den offentliga debatten varit obefintlig medan påverkansarbetet och policyförändringar pågått i många år. Följande är exempel på förändringar och nya frågeställningar som idag är högaktuella utan att märkbart höras i media:

Regioner rekommenderas använda avkönat språk i vården, till exempel födande person, matning med bröstmjölk och livmoderbärare.

Transkvinnor som tävlar i damidrott, får tillgång till kvinnors omklädningsrum, fängelser och skyddade boenden.

Förändrad könstillhörighetslag, baserad på upplevt kön, dvs könsidentifikation.

Föreslagna förändringar i föräldrabalken där moder, moderskap ersätts med föräldrar -skap

Kan en kvinna ha en penis?

Hur man ställer sig till denna utveckling har blivit en av vår tids mest polariserande frågor.

Det är viktigt att poängtera att stödet för frågan om självidentifikation drivs av en högljudd grupp som äger tolkningsrätt. RFSU är den organisation som i Sverige driver i frågorna om kön och sexualitet.

Den som tycker att frågan är problematisk riskerar att stämplas som transfob. Den tysta majoritetens tystnad tolkas som medhåll och därmed framförs stödet som övergripande.

Om man inte eftersträvar ett samhälle där biologi underordnas individens självidentifikation **blir RFSU en problematisk aktör** med ett allt för stort inflytande på myndighetssverige.

Jag anser att interpellationen belyser ett större samhällsproblem. Frågor som inte blir ordentligt vädrade i det offentliga rummet behandlas i stället på sociala medier med oanade följder. Från en kärna av verklighet förvrängs de och presenteras som sanning där individer och organisationer svartmålas. Lina Särén har med denna interpellation hamnat mitt emellan två hårt drivna påverkanskampanjer. Den ena som förespråkare för ett samhälle med individens självupplevda könsidentitet i centrum, den andra som ifrågasätter tilltron till den svenska samhällsapparaten. Båda är djupt problematiska och en växande sexism i samhället som sprider sig längre ned i åldrarna är nog en utveckling som vi alla ser med oro. Därmed åligger det oss som vuxna i alla våra roller att behandla ämnet och dess komplexitet på ett ansvarsfullt sätt.

Johanna Martin, M